

SLAVČKOV ODMEV

Številka 1, letnik I. leto 2007

ISSN 1854-7796.

OSNOVNA ŠOLA SIMONA GREGORČIČA
KOBARID

UVODNIK

Želim, da bi vsi ljudje imeli vse kar imamo mi.
Sara Matelič, 2. a

Slavčkov odmev je nov naslov našega šolskega časopisa. Izbrali smo ga učenci v lanskem šolskem letu z glasovanjem in je med predlaganimi naslovi premočno zmagal.

Časopis je odraz dela in življenja na naši šoli. Tokratna, prva, številka prinaša bogato in zelo raznoliko vsebino, ki smo jo razdelili na rubrike. Prispevke smo pisali učenke in učenci novinarskega krožka, nastajali so pod mentorstvom učiteljic in učiteljev pri pouku na razredni in predmetni stopnji ter tudi doma v prostem času.

Prihodnja, druga, številka bo tematska - z naslovom Eko šola. Vsi, ki želite sodelovati, ste lepo povabljeni, da svoje prispevke oddate v šolsko knjižnico ali na elektronski naslov: knjiznica.os-sg-kobarid@guest.arnes.si.

Želimo naj se vam v letu 2007 uresničijo novoletne želje, ki so jih zapisali učenke in učenci 2. a razreda.

Učenke in učenci novinarskega krožka,
mentorica: Martina Kozorog Kenda

PROJEKT GREGORČIČEVO LETO

Pogovor učencev

V okviru projekta Gregorčičevo leto je bilo zares veliko narejenega. Bili smo aktivni na različnih področjih, predvsem smo radi nastopali. Devetošolci smo o našem delu govorili tudi na radiu. Tako je izgledal naš pogovor.

Ti, Barbara, danes pa ni kar tako, bog ne daj, da kaj zamočim, vsi se mi bojo režali in moji še tako obetavni novinarski začetki bodo šli po zlu. Kaj praviš, kako naj se lotiva?

Poslušaj, Andraž, vse lepo po vrsti.

Začniva torej v šolski avli. Kaj lahko poveva?

Po vseh stenah so obešene fotografije z našega fotonatečaja Gregorčičeva pokrajina v sliki in besedi, na kateri smo sodelovali učenci in učitelji. Gregorčič je imel čisto prav, ko je zapisal, da je tukaj planinski raj. Pod vsako fotografijo je verz iz Gregorčičeve pesmi, meni je najlepša tista črno-bela, kjer je zapisano:

"Več biserov ko v dnu morja pred tabo se iskri."

Stopiva naprej in poglejva, kako je znotraj.

Po hodnikih so razstavljeni izdelki, ki so nastali v okviru projekta Gregorčičevo leto. Od oblačil v Gregorčičevem času, geografskega prikaza pesnikove življenjske poti, prevodov, posodobitev njegovih pesmi, poimenovanj ulic, stavb, refleksij ... vse najdeš na teh naših dolgih, lepih hodnikih. Na stopniščih so celo na novo izdelani mozaiki.

Andraž, moram ti povedati, da mi je tudi to, kar sem v odmorih prebrala na razstavah, pomagalo, ko smo se v tem tednu na kvizu, ki je objavljen na spletni strani naše šole, pomerili med seboj v znanju o Gregorčičevem delu in življenju.

Ja, pa vseeno niste bili ajevci the best. Samo da ne boš rekla, da je bila Nejčeva recitacija pesmi - Kako srčno sva se ljubila - vzrok, da ste ženske malo zatajile.

Tega ne bom komentirala. Pa se ti spomni prireditve Le poj, o ptiček, poj! ki smo jo posvetili 100- letnici Gregorčičeve smrti in v njej prikazali veliko tega, kar je nastalo v okviru projekta. Se spomniš, kako smo se od učencev Dvojezične šole v Špetru v Beneški Sloveniji, ki so tudi nastopili na naši prireditvi, saj z njimi vseskozi sodelujemo, učile njihovega narečja. Vprašaj se, če nismo prav mi gonilna sila.

Ja, res je. V tem šolskem letu, komaj štiri mesece ga bo za nami, smo kar šestkrat organizirali oziroma nastopili na različnih javnih prireditvah.

Kaj pa šolski časopis, ali bo poleg izdaje Slavčka, posvečenega Gregorčiču, izšla še kakšna publikacija?

Ja, seveda. Publikacija Vzporedni svet Simona Gregorčiča, to je predstavitev zgodovinskega raziskovalnega dela za čas druge polovice 19. stoletja je že izšla.

Ob slovenskem kulturnem prazniku pa bomo izdali še knjigo z naslovom Jedi na Kobariškem. Ne le da je bilo prijetno raziskovati jedi v Gregorčičevem času, kar smo skuhali in spekli, je bilo še bolje poskusiti.

Barbara, sedaj pa mi ti povej, ki si že velika, kaj ti je bilo najbolj všeč pri "ta malih", to je učencih razredne stopnje.

Prav luštni so bili napravljeni v pastirce. Vse obleke takratnega časa smo zares lepo sešili, in kako so piskali na pastirske piščali, ki smo jih naredili pri tehničnem pouku. Ampak, stavim, da vsem rožicam v šopku iz planinskega raja ne vedo imen. Najbolje bo, da še malo prepevajo ljudske in Gregorčičeve pesmi in medtem postanejo veliki kot mi. Čeprav moram priznati, da so se v filmčku Iskrice, ki so ga posneli, prav lepo držali in tudi govorili o Gregorčiču.

Ampak, Barbara, meni je bolj všeč tvoja misel, ki si jo zapisala, kako že gre?

Noben dan ni enak prejšnjemu, noben pesnik ni podoben Simonu.

Res je, zares je bilo zanimivo s tem projektom. Za vse to pa se moramo zahvaliti našemu pesniku Simonu Gregorčiču.

Besedo bom predal kar sošolki Bojani, prebrala bo eno izmed naših zahval, ki smo jo napisali pri slovenščini:

Učenke in učenci OŠ Simona Gregorčiča Kobariđ

Gregorčičeva 18 A

5222 Kobariđ

Kobariđ, 24. 11. 2006

Simon Gregorčič

Vrsno, Pri Pomolču

5222 Kobariđ

Zahvala

Spoštovani pesnik!

Hvala vam. Hvala, ker ste kot pesnik zaznamovali, ne le našo dolino, temveč vso Slovenijo. Z besedo ste nam približali Vaše življenje, mišljenje in ljubezen do naroda. Pesmi izpod vašega peresa so neprecenljivo darilo, ki ste nam ga podarili za vselej. Cenimo vas. Ne le zaradi vaših pesmi, temveč tudi zaradi vaše osebnosti.

Z vsem spoštovanjem,

učenke in učenci OŠ Simona Gregorčiča Kobariđ

Obisk Gregorčičeve domačije

V Petek, 13. oktobra 2006, smo šli učenci 7. a razreda na kulturni dan na Vrsno. Tam smo obiskali domačijo Simona Gregorčiča. Domačinka ga. Gregorčič nam je razkazala Gregorčičevo hišo. V prvem nadstropju smo si ogledali črno kuhinjo in izbo. V drugem nadstropju pa Gregorčičevo spalnico in njegova literarna dela. Videli smo tudi njegova očala in odtis njegovega obraza. Učiteljica nam je dala liste z nalogami, ki smo jih s pomočjo oskrbnice rešili. Šli smo tudi do pesnikovega kipa, kjer se nam je ponujal lep razgled v dolino. Nato smo se odpravili nazaj na šolo.

Natali Volarič, 7. a

Meta Uršič, 5.a

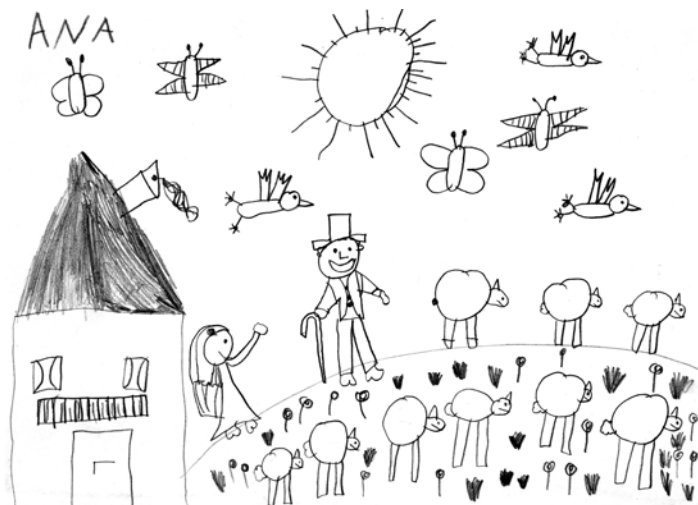
Nepogrešljiv mlinček za kavo

Mlinček za kavo so shranjevali na napi nad ognjiščem. Tam je bil vedno pri roki, saj so ga gospodinje velikokrat uporabljale. Uporabljal se je za mletje kave ali ječmena.

Mlinček sestavljajo: železna ročica, predalček, mehanizem za mletje in leseno ogrodje. Podoben je leseni škatli kvadratne oblike. Na vrhu se nahaja železna ročica. Pod njo pa je odprtina s pokrovom. Vanjo se je dalo ječmenova zrna. V notranjosti mlinčka je vgrajen poseben mehanizem. Njegova osovina je povezana z železno ročico. Ko jo zavrtimo, mehanizem sproži in zavrti železno ročico. Ječmenova zrna padajo med železno ogrodje in notranje stene mlinčka. Na ta način se zrnje melje in drobi. Zmleta kava ali ječmen se zbira v predalčku, ki je na sprednji strani spodaj.

Omenjeni predmet ima kulturno vrednost, saj nam nudi prikaz življenja Gregorčičeve družine.

Klara Sabotič, 8. a

Ana Kurinčič, 1. a

INTERVJU

Andraž Ivančič

je učenec 9. razreda in je osvojil zlato priznanje iz tekmovanja v logiki pod vodstvom mentorice Nevenke Baskar. Z veseljem nama je odgovoril na zastavljena vprašanja.

Kako si se pripravil na to tekmovanje?

Mislim, da sem se na to tekmovanje pripravil kar dobro. Učiteljica mi je dala veliko nalog, ki sem jih doma rešil.

Kakšna so bila tvoja pričakovanja?

Pričakoval sem dobro uvrstitev, mogoče srebrno ali zlato priznanje.

Ali si imel kaj treme?

Ker sem že navajen takšnih tekmovanj letos nisem imel treme.

Ali si pričakoval zlato priznanje?

Tako dobre uvrstitve nisem pričakoval, vendar pa sem imel po testu kar dober občutek.

Ali si težko pričakoval rezultate iz tekmovanja?

Ja, vsak dan sem pogledal na spletno stran, kjer naj bi bili objavljeni rezultati. Čez nekaj dni sem opazil, da bodo rezultati vidni šele čez nekaj tednov.

Ali si bil vesel, ko si osvojil zlato priznanje?

Seveda, bil sem pa tudi nekoliko presenečen.

Hvala, ker si si vzел čas za odgovore na najina vprašanja.

Valentina Troha in Anja Skočir, 7. a

Jaz želim tistim, ki so revni, da bi imeli hrano.

Žan Kravanja, 2. a

Da ne bi umirali in da bi imeli rodovitno zemljo.

Matevž Kranjc, 2. a

Prvi šolski ples!

Zagotovo eden najbolj priljubljenih dogodkov na naši šoli. Zagotovljene ure zabave, simpatije in še maaarsikaj zanimivega. Na žalost je prvi že šel mimo. Škoooda. V spomin na naše prijetno druženje pa še par besed.

Okey, kako je že šlo? Evforija se je začela ko so naši sošolci izobesili vabila. YES! Med učenci 8ih razredov je kar završalo. Devetaki smo že vedeli kako to gre, pa smo vseeno pričakujoče odštevali dneve. Pa je le prišel 18. oktober. In tudi 19. ura ni bila več daleč. Verjamem, da smo se vsaj uro prej pričeli pripravljati in klicariti med sabo.

"Ej, veš pa oni tudi pride ... ja, ja, pa oni tudi, ja ..."

Nekateri so pred šolo stali kar nekaj časa prej zaradi strahu, da bi zamudili.

In potem so odprli vrata! Jeej! Vsuli smo se v "plesno dvorano" in najbolj zagreti so se kar takoj začeli pozibavati v ritmu glasbe. Nekateri so še nekaj postavali ob kraju preden so se čisto opogumili. Kmalu se je "party" čisto razvnel. Zabavni program ali igrice so vodili organizatorji.

Četudi so si izborili še 45 min "podaljška" je čas plesa hitro minil. Vsi smo se noro zabavali. ŠOLSKI PLES RULES!!!!

Staša Volarič, 9. b

Vsem na svetu želim hrano, vodo in domove.

Eva Koren, 2. a

Želim, da ne bi bilo na svetu nobenih neozdravljivih bolezni.

Tinkara Uršič Fratina, 2. a

Želim vsemu svetu mir.

Katja Torkar, 2. a

Snemanje filma

V ponedeljek so nam učitelji pri pouku povedali, da nas naslednji dan, 26. septembra 2006, čaka presenečenje. Niso pa nam hoteli povedati, kakšno. Učenci 7., 8. in 9. razredov smo vsi nestrpno čakali.

Ko smo zjutraj prišli v šolo, smo izvedeli, da bomo odšli na trg, kjer bodo snemali film. Sodelovali smo v kadru, ki prikazuje spodbujanje tekmovalcev med kolesarsko dirko. Asistenti režiserja so nam razdelili rekvizite: kape, majice, klobučke ... Ubogljivo smo poslušali režiserjeva navodila. Ko se je čez trg zapeljal "tekmovalec - kolesar", smo ploskali in navijali, ko pa mu je sledila še gruča kolesarjev na smešnih kolesih smo jih morali spremljati z brezizraznim pogledom.

Čas naše "službe" statistov je na žalost prehitro minil. Nova izkušnja, ki se je bomo gotovo še radi spominjali, je bila izjemno zanimiva. Zadnji dve uri, ki sta nam še ostali na urniku, sta nam hitro minili. Ko se je pouk končal, smo odšli domov, z mislimi še vedno nekje pri vnetih snemalcih.

Petra Volarič, 7. a

Vsem na svetu želim dom.

David Lah, 2. a

Želim, da bodo otroci in starši zdravi v novem letu 2007.

Erik Sovdat, 2. a

Da bi vse države imele bolnišnice in zdravila.

Maik Kravanja, 2. a

Novoletni koncert Roka Kosmača

Novoletni koncerti so na naši šoli že tradicionalni. Letos je prišel in nastopil Rok Kosmač. Čeprav sprva nismo bili nič kaj veseli ... Pouk se je začel po urniku, ob 11h pa smo v spremstvu učiteljev odšli v večnamenski prostor in nastop se je pričel. Rok nam je zapel veliko pesmi. Mlajšim učencem je bila najbolj všeč megla, ki je puhtela izza odra. Po koncertu je Rok podpisoval svoje fotografije. Podpisal se je tudi za naš šolski časopis.

Nina Žagar, 7. a

za
šolski časopis

A large, stylized handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long, sweeping stroke that extends upwards and to the right.

podpis Roka Kosmača

Rdeča Kapica peče pice.

Zjutraj je Rdeča Kapica vstala iz postelje in odšla v kuhinjo. Spomnila se je na pice. Naredila je deset pic in jih dala v peč. Odšla je v svojo sobo pisat domačo nalogo. Naenkrat je zavohala smrad. Odšla je v kuhinjo, kjer je videla, da se nekaj kadi iz peči. Bila je tako panična, da je poklicala gasilce. Prišli so in ugotovili, da so samo zažgane pice. Naredila je še nekaj pic in na večerjo povabila še gasilce. Po večerji je odšla v posteljo. Bil je zelo naporen dan.

Klemen Koren, 4. b

Hana Volarič, 1. a

To je bil zame srečen dan

Imel sem kolo z pomožnimi kolesi. Rad sem se vozil z njim.

Za rojstni dan sem dobil večje kolo. Bil sem vesel. Skrbelo me je kolo. Se bom z njim vozil? Začel sem učiti voziti kolo. Vsak večer sem ga skrbno pospravil, ker sem se bal, da mi ga ne bo kdo ukradel. Z veseljem sem se učil voziti brez pomožnimi kolesci. Vadil sem vsak dan. Pomagal mi je tata, tako da me je rahlo držal za zadnji del kolesa. Počutil sem se varnega. Oče je tekel po dvorišču, jaz pa sem pri tem užival. Tako je trajalo več dni. Nekega dne pa je oče kolo izpustil. Jaz tega nisem vedel, zato sem peljal naprej. Ko sem srečno ustavil, sem videl, da očeta ni za mano. Šele takrat sem izpustil kolo in padel. Oče pa se mi je zadovoljeno smejal.

Tako sem naredil svoj prvi izpit za kolo.

Aleš Ivančič, 4. a

Želim si, da bo nasvetu veliko vode.

Nina Čebokli, 2. a

Želim, da bi vsi ljudje imeli dovolj hrane.

Mija Tonkli, 2. a

Nočem več vojne, želim mir.

Nina Rot, 2. a

Želim, da ljudje ne bi zboleli za neozdravljivimi boleznimi.

Rok Uršič, 2. a

Moja soba

Ko se pri nas doma vzpnem po lesenih stopnicah v prvo nadstropje in odprem vrata, že sem v svoji sobici.

Moja sobica je majhna in preprosta. V njej je prostora le za visoko posteljo, pisalno mizo in ogromno knjig o morskih živalih. V kratkem pa bo ta mala sobica zasijala povsem drugače. Izpolnila se mi bo velika želja, saj mi bosta tati in mama mojo sobo prenovila. V mamini glavi je že zrasel načrt z vsemi mojimi željami. Tako bo do novega leta moja sobica postala koralni greben. Postelja bo ladijska razbitina, okoli nje pa se bodo s sten spuščala v globino vsa morska bitja.

Taka je moja sanjska soba, ki bo kmalu postala resnična.

Tinita Čopi, 4. c

Elizabeta Cencič, 4. d

Moja sestra

Moji sestri je ime Lara Matea. Stara je sedem let in hodi v drugi razred osnovne šole Simona Gregorčiča. Sem njen starejši brat, imava pa še mlajšo sestro Zarjo.

Lara ima dolge svetle lase in modre oči. Rada pleše in obiskuje baletno šolo v Čedadu. Komaj čaka, da bo začela hoditi h klavirju. Ima tudi veliko prijateljic. Njena najboljša prijateljica je Mija.

Tomaž Ivančič, 4. c

Blaž uršič, 5. b

Prababica je povedala

Moja prababica Jožefa je bila doma na Libušnjah. Stara je bila osemnajst let, ko so pokopavali pesnika Simona Gregorčiča. Takrat ni ostal doma noben domačin, razen starejših ljudi. Ti so pogreb spremljali od cerkve na Libušnjah, saj se od tam lepo vidi k Svetemu Lovrencu.

Moji mami je babica Jožefa pripovedovala, da je bila vsa dolina ta dan obdana z žalostjo.

Erika Pavlin, 4. c

Ana Kurinčič, 1. a

Prepir

Danes v šoli sem se prepiral z Žanom.

V razredu sem se prepiral z Žanom. Brnil me je v zadnjico. Ujezil me je in sem mu vrnil z roko v trebuh. Zbežal sem in vse povedal učiteljici. Žan me je grdo pogledal in rekel oprosti. Tudi jaz sem se mu opravičil, za kar sem mu naredil. Sklenila sva, da bova prijatelja.

In še danes se nikoli več ne prepirava.

Klemen Koren, 4. a

Lara Kurinčič, 5. a

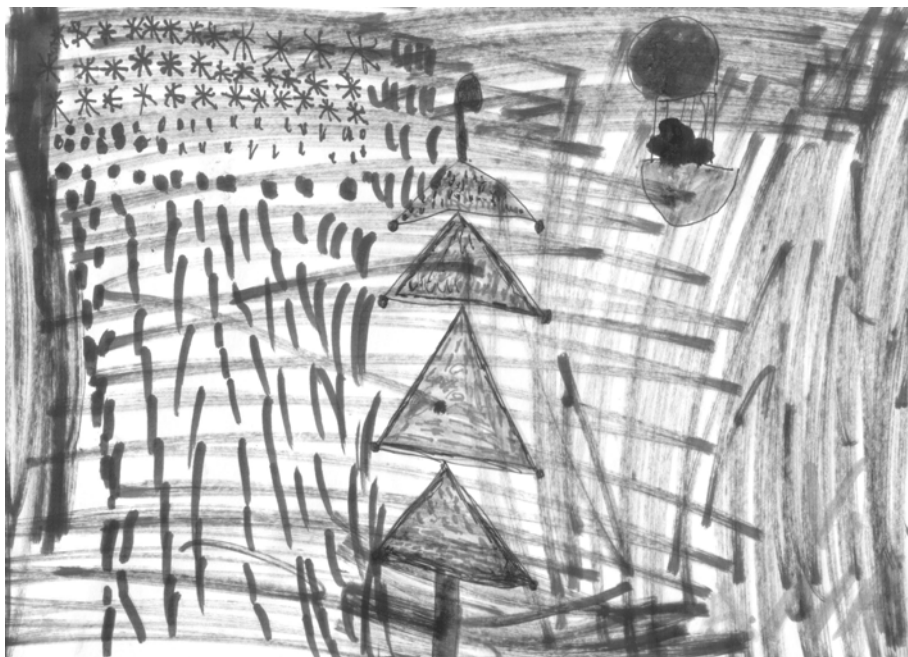
To je bil zame srečen dan

S tatom sva se odpeljala v Idrijo. Tam naj bi dobila mačka.

Prinesel ga je njegov lastnik. Maček je bil ves moker. Lastnik mi je povedal, da se je potikal okoli potoka. Potem smo se odpeljali domov. Maček je bil zaspan, zato je najprej spal, potem pa je začel razgrajati po avtu. Veliko truda sem porabila, da sem mačka umirila. Končno smo prišli domov. Maček se je najprej bal, potem pa začel raziskovati. Kmalu se je srečal tudi z mačkom, ki je bil sosedov.

Maček se je kmalu privadil na novo okolje.

Špela Skočir, 4. a

Dženan Čebić, 1. a

Travnik

Človek ne bi smel nikoli reči, da nima ničesar. Vsak človek ima svoj travnik. Na vsakem travniku rastejo cvetlice in se sončijo v pogledih ljudi. Nekatere so dišeče in cvetoče, druge smo skrili pod gosto travo. Seveda pa ima vsak travnik tudi temen predel, a od človeka je odvisno, koliko bo ta predel zalival in upal, da bo tam kaj zraslo. Takrat, ko bo tam zrasla cvetica, bo človek postal zmagovalec, travnik pa njegovo življenje.

Amadea Berginc, 9. a

Jan Manfreda, 1. a

Che cosa si mangia in Italia al Natale

Sul tavolo non devono mancare tre dolci tipici italiani:
Il panettone, il pandoro, il torrone.

IL PANETTONE: A Milano c'è un cuoco con il nome Toni. Per la cena di Natale ha preparato un dolce che si è bruciato. In fretta ha preparato un pane con uvetta e con frutta candita. Questo dolce ha avuto a tutti e perciò ha preso il suo nome-pane di Toni o oggi panettone.

V Milano je nekoč živel kuhar z imenom Toni. Za božično večerjo je pripravil sladico, ki se je zažgala. V naglici je pripravil kruh za rozinami in kandiranim sadjem. Ta je bila vsem zelo všeč, zato je dobila ime po njem: pane di Toni(Tonijev kruh).
Danes:panettone

IL PANDORO: Significa pane d'oro.Infatti questo dolce è panettone senza uvetta e senza frutta.
Pandoro pomeni kruh iz zlata(pane d'oro). Pravzaprav je panettone brez rozin in sadja.

IL TORRONE: E' un dolce con le mandorle, le nocciole, i noci... e tanto zucchero.
Torrone je sladica z mandeljni, oreščki, lešniki, orehi, ... in z veliko sladkorja.

Učenke izbirnega predmeta italijanščina III

Želim, da bi vsi ljudje imeli dovolj hrane in vode.
Lara Matea Ivančič, 2. a

Interview

REPORTER: Can I interview Mr. Count Dracula?

COUNT DRACULA: Yes you can interview me, but come in here where it's dark, please. And you must finish before morning.

REPORTER: Yes, OK. What's your full name?

COUNT DRACULA: My full name is Andrew Dracula. My family is from Romania.

REPORTER: Where do you sleep by day?

COUNT DRACULA: I sleep in a coffin, because I like darkness and it's comfortable. I like darkness and I can faint at light.

REPORTER: But how do you breathe?

COUNT DRACULA: My coffin has five holes for breathing, but draculas can breathe without air for long time.

REPORTER: What's your favourite food?

COUNT DRACULA: My favourite food is chips in human blood. I always drink my uncle's blood beer. He lives in Bucharest. He's got the best blood beer in the world.

REPORTER: Do you drink just human blood?

COUNT DRACULA: No, I don't. I drink animals' blood, too, but human blood is better, therefore it is more expensive.

REPORTER: Are you afraid of contracting diseases, like aids?

COUNT DRACULA: No, I'm not afraid of aids, because I don't get blood from ill people and I always smell the blood, before I drink it. We are afraid of birds' flu.

REPORTER: Have draculas got many illnesses?

COUNT DRACULA: Yes, we have a lot of illnesses, like people. We have a small hospital here in the castle.

REPORTER: And your family. Do you have a wife?

COUNT DRACULA: Yes, I have a wife. Her name is Mary. I have two children, Mickey and Tony. They are good-working, they are getting blood from cows at the moment. They go to school every night.

REPORTER: When were you born?

COUNT DRACULA: I was born on the 31st of October 1966. I was born in Bucharest like my dad and grandpa.

REPORTER: Do you like music?

COUNT DRACULA: Yes, I often listen to the music. I like metal, and my favourite song is "I want a highway to hell."

REPORTER: What's your favourite festival?

COUNT DRACULA: Our traditional festival is Halloween.

REPORTER: Are you afraid of something?

COUNT DRACULA: Yes, I'm afraid of Dr. hunter. He's draculas's killer. I'm tired, because it's morning. Goodbye Human.

REPORTER: Thank you for questions and good night! Or good morning.

Po poteh kulturne dediščine

Ob osmih smo se izpred šole odpeljali v šolo v naravi, v Zgornje Gorje pri Bledu. Pot nas je vodila mimo Rabeljskega jezera. Vozili smo se skozi različne kraje. Najbolj pomembni za nas so bili Žirovnica, kjer se je rodil Matija Čop, Vrba, kjer je prvih sedem let svojega življenja prebival France Prešeren, in Doslovče, kjer je živel Fran Saleški Finžgar.

Najprej smo se ustavili v Žirovnici. Malo smo počakali, nato pa vstopili v veliko sobo, kjer so na stenah viseli portreti, kakor je gospa kasneje povedala, Matije Čopa, Franceta Prešerna, Julije Primic. Najprej nam je vodička povedala, da je bila hiša sprva manjša, nato pa so jo dograjevali. Zgrajena je bila v 16. stoletju, o čemer priča gotski portal pri vstopu v klet. Najprej smo si v dveh skupinah ogledali edino še avtentično sobo, v kateri je bil zemljevid krajev po poti kulturne dediščine ter nekaj besedil o rastlinstvu in živalstvu. Nato smo si v drugi sobi ogledali nekaj del Matije Čopa, nekaj izvodov Kranjske čbelice ter pisma Matije Čopa. Povzpeli smo se po stopnicah v podstrešno sobo. Tam smo si kasneje ogledali diapozitive z naslovom Po poteh kulturne dediščine. Sedaj pa še nekaj besed o Matiji Čopu. Rodil se je v Žirovnici leta 1797. Sprva se je šolal v župnišču na Rodinah, nato pa šolanje nadaljeval še v Ljubljani in kasneje na Dunaju. Izšolal se je za učitelja. Sprva je služboval kot gimnazijski profesor na Reki, Lvovu in v Ljubljani. Ker pa je bil bolj mirne narave in mu to delo ni ustrezalo, je postal bibliotekar, literarni kritik in zgodovinar. Znal je kar 19 različnih jezikov. Kot bibliotekar se je zaposlil v Licejski knjižnici, katere zbirko danes hrani Narodna in univerzitetna knjižnica, kjer je knjige prebral, jih popisal ter zložil na police, saj so se prej nahajale v kupih po tleh. Vsaki knjigi je dodal še kartonček z »osebno izkaznico« knjige (kdo je knjigo napisal, kje je izšla, kdo je narisal ilustracije v knjigi). Po njem se imenuje tudi največje priznanje na področju bibliotekarstva, to je Čopova diploma. Čopovo življenje se je tragično končalo leta 1835, ko je utonil pri kopanju v Savi.

Z avtobusom smo se nato zapeljali v Vrbo. Najprej smo se peš odpravili do Prešernovega spomenika, nato pa k hiši, pri kateri se je reklo "Pr' Ribču", se pravi k Prešernovi rojstni hiši. Zbrali smo se v sobi, ki se ji je reklo "hiša". Tam smo najprej poslušali Prešernov življenjepis, nato še nekaj malega o hiši in tistem času nasploh. Iz "hiše" so vodila vrata v izbo, kjer je stala ozka postelja za starše in zibka za najmlajšega otroka. Stopili smo tudi v majhno črno kuhinjo, v kateri je bilo še vedno moč zaznati vonj po dimu in sajah. Čeprav je stavba majhna, so bili Prešernovi zelo bogati. France Prešeren se je rodil 3.12.1800 v Vrbi. Osnovno šolo je obiskoval v Ribnici, kjer je bil kot zelo priden učenec zapisan v zlato knjigo, nato pa nadaljeval šolanje v Ljubljani. Doštudiral je pravo in se zaposlil kot odvetniški pripravnik. Do svoje smrti, 8.2.1848, je bil zaljubljen v Primicovo Julijo, ki pa je bila, zaradi svojega visokega stanu zanj nedosegljiva. Imel je tri nezakonske otroke z Ano Jelovšek. Napisal je zbirko pesmi z naslovom Poezije. Njegova pesem Zdravljica je postala slovenska himna.

Naša zadnja postaja je bila Dolenčeva domačija, kakor se je po domače reklo Finžgarjevi domačiji. Hiša je bila revna, lesena in nekoč s slamo krita. Danes jo pokrivajo macesnove skodle. Ko smo se posedli, nam je vodič najprej povedal nekaj o hiši in o Franu Saleškemu Finžgarju, nato pa smo poslušali radijski posnetek o Finžgarjevem spoštovanju do svojega očeta, ki je bil velikokrat hudomušen, Frana pa je naučil vse, kar je znal. Kot smo si kasneje lahko ogledali, je hiša sestavljena iz dveh delov, spodnjega in zgornjega. V obeh delih so razstavljeni razni predmeti in rokopisi Frana Saleškega Finžgarja.

Fran Saleški Finžgar se je rodil leta 1871 v Doslovčah, šolal pa se je najprej na Breznici, nato pa še v Radovljici. Gimnazijo in študij bogoslovja je obiskoval v Ljubljani. Kot duhovnik je služboval v mnogih krajih, na delo pa se je vozil s kolesom. Bil je odličen pisatelj, napisal je zgodovinski roman Pod svobodnim soncem, idilični ep Triglav, igri Veriga in Razvalina življenja, povesti, črtice in novele iz kmečkega življenja ter še mnoge druge. Njegov vzornik je bil njegov oče. Umrl je leta 1962.

Po ogledu smo se polni novega znanja odpeljali naprej proti novim dogodivščinam.

Izlet v Gardaland

Učenci 9. razredov smo se 18. septembra odpeljali v Gardaland. Izpred šole smo se na dolgo pot odpeljali že ob šestih zjutraj. Poleg obeh razrednikov nas je spremljal vodič. Med vožnjo nam je veliko povedal o pokrajini po kateri smo se vozili in njeni zgodovini.

Ko smo prispeli v Gardaland in so nam razdelili vstopnice se je pričela zabava. Priznam, da me je bilo že ob prvi preizkušnji pošteno strah, zato sem se najbolj adrenalinskim vožnjam raje izogibala. Vsi pa niso bili tako boječi. Vsem dobro znani vlak smrti, blue tornado in prosti pad so bili dobro obiskani. Meni so bile ljubše atrakcije z vodo. Cel dan smo se podili gor in dol po Gardalandu in povsod našli kaj zanimivega. Poskušali smo vedno več in več ...

Ure so hitro minevale in že se je bližal odhod domov. Na koncu smo se še vsi skupaj fotografirali. Med vožnjo domov smo premlevali, kaj vse smo doživeli in pošteno smo se nasmejali skoraj neverjetnim zgodbam.

Vsi smo bili mnenja, da je bil ta izlet res najboljši!

Amadea Berginc, 9. a

Vsem želim veliko hrane.

Evelin Kranjc, 2. a

Želim, da bi imeli veliko vode.

Blažka Zalašček, 2. a

Jesenski športni dan

Dan pred jesenskim pohodom smo imeli predavanje o opremi v gorah. Učiteljica Sandra Kozorog nas je opozorila na kaj moramo biti v gorah pripravljeni in kaj moramo vzeti s seboj.

Letos je bil prvič organiziran zahtevnejši pohod na Krn. Učenci, ki so si izbrali to turo, so se izpred šole odpeljali že kmalu po šesti uri zjutraj, da so lahko zgodaj pričeli vzpon iz planine Kuhinja na 2244m visoki vrh Krna.

S hojo na Stol smo pričeli ob 8.15. Mimo kampa Lazar smo pot nadaljevali po rahlo vzpenjajoči se stezi do stare ceste. Pot je bila široka in ne preveč naporna. Veliko smo se pogovarjali in se zabavali. Tako smo kmalu prispeli na planino, kjer smo se okrepčali in odpočili. Dobre volje smo se iz srca nasmejali fantom, ki so se igrali z živalmi. Nazaj grede smo se odločili, da uberemo krajšo pot. Skoraj smo se izgubili, saj je bila ta pot slabše označena. Med vračanjem sta nastali dve skupini, ki sta se čez nekaj časa spet združili in skupaj smo nadaljevali preostanek poti proti šoli.

Kmalu za nami so se pred šolo vrnili tudi pohodniki s Krna.

Ta dan mi je bil všeč, saj rada hodim v hribe.

Nives Rosič, 9. a

Želim, da bi revni imeli vodo.

Katarina Uršič, 2. a

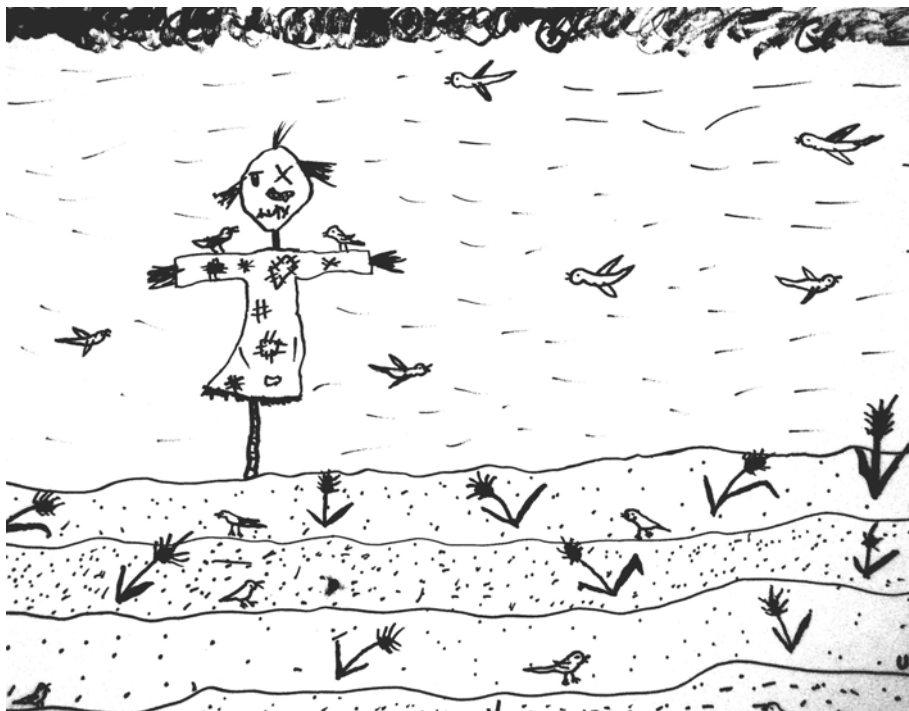
Želim, da bi bil mir in bi bili zdravi.

Meta Stergar, 2. a

Jesenski pohod

Učenci 7. razredov smo šli v Predela. Na pot smo se odpravili ob 8.15. Med potjo smo imeli dva postanka, tretjega pa na vrhu za malico. Vračali smo se po poti proti Trnovem ob Soči, prečkali glavno cesto in se spustili na staro pot, ki je včasih vodila iz Kobarida proti Trnovem. Med potjo nazaj smo srečali učence 9. razredov. Pred šolo smo se vrnili ob 12.30. Bilo je lepo.

Jana Bajt, 7. a

Urban Bric, 4. d

Kros

V torek, 10. oktobra 2006, je na naši šoli potekala krvodajalska akcija, zato smo imeli učenci od prvega do devetega razreda športni dan. To je bil občinski kros.

Zjutraj smo se zbrali pred šolo in si s sotekmovalci izmenjali par besed o poteku krosa in o morebitnih favoritih. Nato smo v spremstvu razrednikov odšli v kuhinjo po malico. Dobili smo sendvič, sok in frutabelo. Vsi skupaj smo se odpravili mimo kobariškega pokopališča proti prizorišču športnega dne. Učencev osmih razredov ni bilo saj so bili v šoli v naravi, zato je bilo število tekmovalcev nekoliko manjše. Tekli smo na različno dolgih progah, starejši smo seveda imeli najdaljšo. Še nekaj priprav in tek so začele učenke petih razredov. Nadaljevali so fantje istega razreda, nato so tekle učenke sedmih razredov in tako naprej, do nas, ki smo v devetem razredu. Nekateri od moji sošolcev so malce slabše tekli, večinoma zaradi tega, ker so se smejali nekaterim učencem, ki so sklenili skrajšati progo, medtem ko je učitelj nabiral orehe. Zelo smo se nasmejali, vendar smo vseeno srečno prispeli do cilja. Nato so tekli še učenci nižjih razredov, prav tako najprej dekleta in nato fantje. Medtem ko so tekli mlajši, smo ostali jedli malico. Ko so mlajši končali in se spočili se je začela razglasitev rezultatov in podelitev medalj najboljšim fantom in dekletom iz vsakega razreda. Ravnateljica je po govoru podelila medalje. Po končani podelitvi smo se vsi skupaj odpravili nazaj pred šolo, kjer smo počakali na kombije, ki so nas peljali domov.

Mislim, da je bil to zelo lep športni dan, saj sem dobil tudi zlato medaljo in se veliko nasmejal. Tega dne še dolgo ne bom pozabil.

Andraž Ivančič, 9. b

Želim, da bi imeli dovolj hrane.

Nejka Volarič, 2. a

Plavalni tečaj

Spraševala je Ana Breška, 9. a

Ana: Katarina, kako je potekal letošnji plavalni tečaj?

Katarina: Zjutraj smo šli v Bovec plavat. Tam je bilo zelo lepo. Zabavali smo se in igrali štafeto. V štafeti smo bili drugi. Potem smo se razdelili v šest skupin. Jaz sem bila v drugi skupini. Nato smo šli v vodo. Tam smo se učili plavati. Kasneje je prišla druga skupina. Mi pa smo šli ven na malico. Bila je okusna. Nato smo se vrnili v bazen. Tam smo spet ponovili še enkrat kar smo prej delali v vodi. Tako se je končal naš plavalni dan. Že je prišel avtobus in šli smo domov.

Katarina Volarič, 3. a

Ana: Ana Marcola, kaj pa je bilo tebi najbolj všeč?

Ana Marcola: Najbolj všeč mi je bilo, ko sem z učiteljem skočila na bombico. Zadnji dan je bil najlepši. Sama sem skočila v vodo in plavala do sredine bazena, na sredini sem naredila mrtvaka, nato plavala do cilja. Osvojila sem bronastega delfinčka.

Ana Marcola, 3. a

Ana: Kakšen pa je bil zadnji dan plavalnega tečaja? Ana Žuber ali nam lahko poveš ti?

Ana Žuber: Zadnji dan smo se večinoma zabavali. Na koncu sem prejela bronastega delfinčka. Najlepše mi je bilo, ko sem skakala na glavo.

Ana Žuber, 3. a

V knjižnici

Bili smo v knjižnici Cirila Kosmača. Tam nam je knjižničarka Urška pripravila nagradno akcijo za tretješolce. Meni je najbolj všeč, ko berem knjige. Ko prebereš pet knjig dobiš nagrado kot so svinčnik na vrvici, obesek za ključ, torbico za zgoščenke in dežnik. Jaz sem že dobil svinčnik. V razredu smo se domenili, da bomo vsi sodelovali.

Gašper Konavec, 3. a

Želim, da bi na vsem svetu bil mir.

Vanesa Rakušček, 2. a

Da bi revne države imele zdravila.

Matjaž Obleščak, 2. a

Želim, da bi revne države imele vodo in hrano.

Petra Školč, 2. a

DETEKTIVSKI PRIMER

V kateri hiši živi Nataša

Moja prijateljica Nataša živi v majhnem kraju, kjer je le pet hiš. Zato ima vsaka hiša svojo številko: od 1 do 5. Nataša mi je povedala, da stanuje v veliki rumeni hiši z velikim vrtom in vrtnicami ob vhodnih vratih.

Danes jo želim obiskati. A kaj, ko sem jo pozabila vprašati za številko hiše!

Tako sedaj stojim pred hišami in si jih ogledujem. Hiše številka 2, 3 in 4 so rumene barve, hiši številka 1 in 5 pa bele barve. Okrog hiš 1,2,3 in 5 je velik vrt. Le pri hišah številka 1 in 3 ne rastejo pri vhodu vrtnice.

Kako zapleteno! Vsaka hiša vsaj delno ustreza opisu Natašine hiše! A katera je prava?

Pomagaj mi ugotoviti, v kateri hiši živi Nataša!

Iz časopisa izreži kupon za sodelovanje v detektivki, ga izpolni in oddaj v knjižnico v nabiralnik. Izmed pravih odgovorov bomo 7. 2. 2007 v drugem odmoru za malico, v knjižnici, izžrebali nagrajenca.

Nagrada je knjiga Emil in detektivi.

Želim, da bi imeli vsi zdrave mame.
Albiona Demaku, 2. a

odreži

Kupon za sodelovanje v nagradni detektivki

Nataša živi v hiši številka _____

ime, priimek:

razred: _____

Šolski časopis učencev Osnovne šole Simona Gregorčiča Kobarid

Avtorica risbe na naslovni strani: Ana Konavec, 1. a

Mentorica: Martina Kozorog Kenda

Uredniški odbor: učenke in učenci novinarskega krožka

Oblikovanje in prelom: Ciril Makovec

Izdala OŠ Simona Gregorčiča Kobarid

Gregorčičeva ulica 18a

5222 Kobarid

januar, 2007